

The other side van Micky Hoogendijk

Velen kennen haar als de ex van Rob Scholte, als Cleo uit *Goede Tijden, Slechte Tijden* of als de vrouw van Adam Curry. Maar nu begint ze naam te maken als fotograaf. Begin 2015 exposeert Micky Hoogendijk (1970) in Nederland. In LXRY haar biografiewaardige levensverhaal en een preview van haar tentoonstelling. “Bij mij staan ze binnen drie seconden naakt – ik ben geen bedreiging, ik ben geen *pervert*.”

TEKST BART-JAN BROUWER | PORTRET MICKY: MICHAEL VAN EMDE BOAS

The Bride

“Dit is een jongen die ik vaak als androgyn model gebruik. Ik merk dat het de jeugd van tegenwoordig helemaal niet uitmaakt of ze een jongen of een meisje zijn, het is een beetje een mix van beide, en dat fascineert me enorm. Dit is een beeld dat gaandeweg is ontstaan. Het is alsof je een schilderij schildert. Die kettingen heb ik naderhand aangebracht, daar zit veel ‘schilderwerk’ in.”

Kunst vormt een rode draad door je leven. Een draad die begint bij je grootvader, Dirk Hoogendijk, een van de succesvolste kunsthandelaars in Nederland vorige eeuw. Wat weet je nog van hem? “Ik was een jaar of vier, vijf toen hij overleed. Ik herinner me dat de muren bij hem thuis vol hingen met schilderijen, werken uit de achttiende, negentiende eeuw. De Oude Meesters hingen er niet meer, die zijn naar het Rijksmuseum gegaan. Mijn grootvader heeft meegeholpen aan het samenstellen van de collectie van het Rijks. Als ik bij hem thuis was, keek ik graag naar al die plaatjes aan de muur – en dan aanwijzen en vragen wat het verhaal erachter was.”

Tijdens de Tweede Wereldoorlog hielp hij kunstenaars. “Niemand die in oorlogstijd kunst kocht, dus al die jongens zaten op droog brood. Een van hen was Roelof Frankot, met wie mijn moeder later zou trouwen. Mijn grootvader kocht drie doeken van hem en een mooi beeld van het hoofd van Frankot, gemaakt door de beroemde beeldhouwer Henk Henriët. Mijn moeder aaide altijd over dat bronzen hoofd. Later werd het haar tweede man, en mijn tweede vader.”

En jouw biologische vader? “Die heb ik nooit gekend, ik was een van de eerste zaaddonorbaby's.”

Is dat nooit blijven knagen: wie is mijn echte vader? “Ik dacht eigenlijk van niet, maar langzamerhand kom ik erachter dat ik altijd een waanzinnige leegte heb die ik probeer op te vullen.”

Is het niet op de een of andere manier te achterhalen? “Nee. Ik ben geboren in het Joods CLZ ziekenhuis: dat is afgefikt. Mijn arts is van een berg gevallen. En in die tijd bewaarden ze de informatie niet.”

Zat je moeder ook in de kunst? “Zij was binnenhuisarchitect. Als enige Nederlander assisteerde zij het Amerikaanse team dat het Hilton inrichtte. Frankot kwam in ons leven toen ik een jaar of acht was. We gingen bij hem wonen, in zijn door Gerrit Rietveld verbouwde boerderij in het dorpje Heeten, bij Raalte. Het tweede deel van mijn jeugd heeft zich dus op het Overijsselse platteland afgespeeld. Anderhalf uur fietsen van school. Kwam ik daar als Amsterdams montessorikind naar binnen stampen, haha. Ik sliep in het mega grote atelier van Frankot. Dat was geweldig: de verf, alles...”

Je bent zelf nooit gaan schilderen? “Ook toen Rob Scholte in 1991 in mijn leven kwam, heb ik altijd gezegd: ‘De anderen doen het al, daar ga ik mij niet aan wagen.’ Ik was ook altijd meer bezig met dansen, zingen en acteren. De haarborstel als microfoon, schuifdeuren open... Aandacht! Ik was enig kind, dus allemaal heel erg verklaarbaar. Bovendien ben ik ook opgevoed door Hans Snoek, die het Scapino Ballet heeft opgericht, en haar man Erik de Vries, de vader van de Nederlandse televisie. Zij namen me mee naar het ballet, naar alle televisiedingen. Hans en Erik waren mijn plastic grootouders.”

Hoe bedoel je: plastic grootouders? “Ik had niet zo veel familie. Als kind had ik daarom altijd heel veel extra vaders, opa's en oma's. Vrienden die ik adopteerde als mijn familie. Op school zei ik tegen de mooiste jongen: ‘Wil jij mijn grote broer worden?’ En zo bouw ik mijn familie nog steeds uit.”

Jij werd de vriendin van Rob Scholte en directeur van zijn miljoenenbedrijf. Je ging de organisatorische kant uit? “Rob had de opdracht binnengehaald voor een 1.200 vierkante meter grote wandschildering, *Après Nous Le Déluge*, op het Huis Ten Bosch Resort in Nagasaki. Daartoe ging vijftien man personeel naar Japan. En daar moest wel een organisator op zitten.”

Twintig jaar jong en dan zo'n project managen in Japan... “Ik had een mantelpakje aangedaan en een attaché-koffertje mee, want ik ging first class vliegen. Ik probeerde heel volwassen te zijn, terwijl ik een ontzettende bakvis was. Moet je je voorstellen: kom je in een leuk rokje een vergadering binnenlopen met dertig Japanse mannen aan een grote tafel. Maar ik heb me staande gehouden. Ondanks dat ik de jongste bediende in de groep was én de vriendin van Rob.”

De opening zou plaatsvinden op 9 augustus 1995. Maar op 24 november 1994 werd een aanslag gepleegd op Scholte. Een handgranaat ontplofte onder zijn auto. Zijn beide benen moesten worden geamputeerd. “Vijf, zes maanden daarna zat hij alweer in Japan, op de steigers. We hadden een constructie gemaakt zodat hij omhoog getakeld kon worden. Ik

“Omdat ik niet met flitslampen werk, kun je echt diep in de ogen kijken. Je ziet niet de reflectie van een lamp, maar de ziel van de mens. En dat is een groot onderscheid met andere fotografen”

Regal Blonde

“Met *regal* bedoel ik: voor mij zit er een enorme koninkrijkheid in het moment dat ik de verstillings in de ogen van het model zie. Als iemand zijn kwetsbaarheid toont, is hij voor mij op z'n sterkst. Dat vind ik van zo veel kracht getuigen.”

denk dat het hem gered heeft dat het project nog niet af was. Daarom moest hij doorgaan.”

Jij zat naast hem in de auto. Je was van hem in verwachting en kreeg een miskraam, nadat je eerder ook al een kind was verloren na een voldragen zwangerschap. Wat is de impact geweest van die gebeurtenis op jouw leven? “Het is een totaal traumatische ervaring geweest. Die heel veel kapot heeft gemaakt. En nog steeds heel veel pijn doet. Daar ben ik nog

helemaal niet overheen. Dat gaat niet weg. Er gebeurde zo veel. De nachtsleep... Dat heeft me wel gevormd. Ik was jong, en als je dan ziet hoe volwassenen in de wereld daarmee omgaan, dan verlies je wel je vertrouwen in de mensheid. De pers, alles. Letterlijk als kind keek ik naar de wereld en dacht: mijn god, wat is dit een zootje.”

Toen jullie in 1997 uit elkaar gingen, werd je creatief directeur van de Supperclub. “Zodra je geen aanraking meer hebt met je diepe geluk, moet je actie ondernemen, vind ik. Supperclub was voor mij een heerlijke tijd om te genieten van dingen. Met eigenaar Bert van der Leden heb ik veel mooie dingen bedacht en gedaan en veel mensen aan het werk gezet.”

In 2000 kreeg je een rol bij *Goede Tijden, Slechte Tijden*. “Iemand bij Harry Klooster Casting zei: ‘Goh, Micky, je bent zo mooi, waarom ga je niet eens een les acteren volgen?’ Ik besloot een workshop te doen. Dat vond ik hartstikke eng. Ik was erg verlegen. Als er een camera op mij gericht werd, kreeg ik rode vlekken in mijn nek. Dat had volgens mij ook te maken met wat er daarvoor was gebeurd; ik was veel ingetogener geworden. En ineens werd er weer verlangd dat ik expressief werd. Een week later werd ik opgeroepen voor de auditie voor een van de hoofdrollen in *GTST*. Ik dacht dat ik geen kans maakte, maar kreeg die rol toch. Ik weet nog dat ik bij Idse Grotenhuis, de producent, op kantoor zat en vroeg: ‘Wat gaat er dan nu allemaal met me gebeuren?’ Waarop hij zei: ‘Heel veel.’ Toen ben ik met een script naar buiten gelopen. Ik ben met vakantie gegaan naar Thailand, waar ik een groot millenniumfeest had georganiseerd. Na dat feest ben ik oververmoeid in een hangmat gaan liggen. En ik dacht echt: okay, dit is dus een script. Ik ben gaan bladeren en een paar weken later had ik mijn eerste opnames. Mensen als Josja Hamann, een dramacoach bij *GTST*, hebben me er doorheen gesleept. Na een aantal maanden had ik een scène waarbij ik moest huilen. En tijdens die scène viel een vork op de vloer. Precies op dat moment brak ik, kon ik die emotie laten gaan. Ineens voelde ik het, de *flow*. En toen werd ik verliefd op het acteren. Zo mooi! Ik krijg er nog kippenvel van.”

Je vertrok naar LA om daar lessen *method acting* te volgen. “Bij *GTST* liep ik op een gegeven moment tegen de muurtjes aan van de soap. Ik

dacht: *there must be more*. Mijn liefdevolle naïeve ik zei: nou, dan ga ik naar Amerika. En dus zei ik Supperclub en *GTST* op en ging. Ik heb daar twee jaar lang precies gedaan wat ik wilde: zangles, dansles, acteren. Daar heb ik ook veel verwerkt van aanslag, kind, al die dingen die gebeurd waren. Dat had ik nodig. Ik moest gewoon alleen zijn.”

Totdat je moeder ziek werd. “In 2004 ben ik teruggegaan naar Nederland. Om haar te verzorgen. Ondertussen ben ik wat achter de schermen gaan werken met Micky Hoogendijk Productions. Ik deed een heleboel verschillende dingen: interviewen, produceren, acteren...”

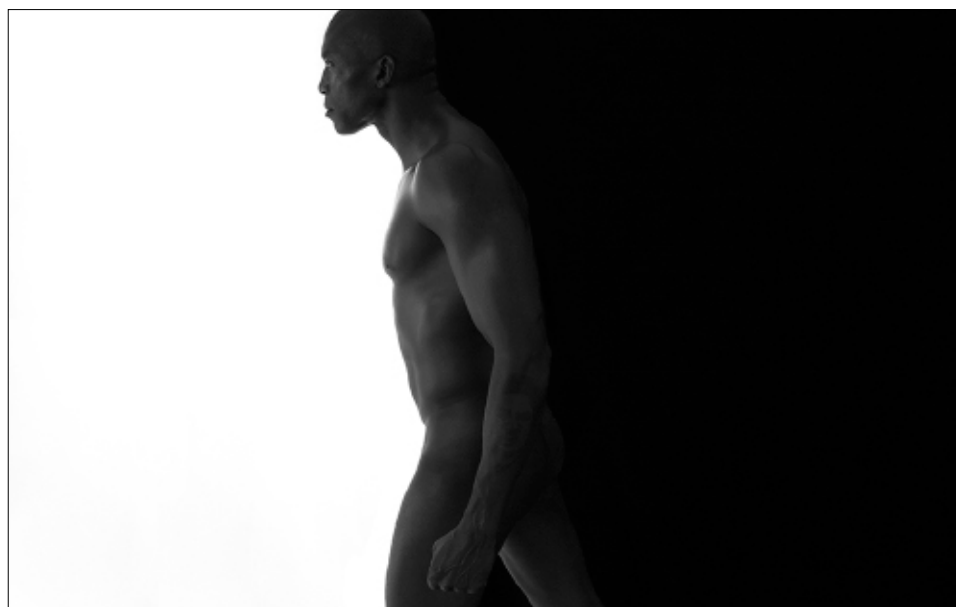
Vier maanden voordat je moeder stierf, in 2009, kwam je Adam Curry tegen. “De vrouw die voor hem de financiën deed, had hem door de war gehaald met een goede vriend van mij. Ik kwam haar een keer tegen op een feestje en toen zei ze: ‘Goh, ik heb met Adam gegeten. Zo leuk. We moeten een keer met zijn drieën wat doen.’ Ik dacht: huh? Maar je komt op feestjes wel vaker iemand tegen die gekke dingen zegt. Een paar maanden later kreeg ik een sms van haar: ‘We hebben net gegeten. Kom even een wijntje drinken.’ Toen dacht ik: nu moet ik toch maar even gaan uitzoeken wat dit verhaal is. Ik kwam binnenlopen en Adam en ik hadden allebei zoiets van: wat moeten we hiermee? Er volgde een bijzonder gesprek: we hadden alleen maar ruzie over politiek. Maar iemand die me tegenspreekt, vind ik wel interessant. Die avond bracht hij me naar huis. Ik woonde in een mooi grachtenpand, waar ik de hele avond over had lopen opscheppen. Dus dat wilde hij wel even zien. De auto stond beneden nog met de motor aan – we hadden geen intenties. Toen hij mijn boekenkast zag, dat was het moment dat we elkaar herkenden. Zo’n kast biedt toch een intiem inkijkje in iemands zijn en interesses. Er stonden allemaal boeken in die hij ook had of wilde lezen, zoals Ayn Rand’s *Atlas Shrugged*, de *I Tjing*, gedichtbundels... Daar was de eerste zoen. Punt.”

Patricia Paay, met wie Adam toen nog een koppel vormde, stuurde meteen een persbericht uit. “Ik zat op Ibiza in een yoga retreat. En ineens zag ik al die koppen. Ik dacht: sjesis, mijn moeder! Ze was aan het dementeren en zat in een tehuis. Ik was bang dat ze helemaal in de war

Fortitudo

“Op de boerenmarkt in Austin kwam ik deze mooie lange zwarte man tegen. Ik zei tegen Adam: ‘Lieverd, vergeef me, maar ik moet even werken.’ En ik liep letterlijk op die man af en zei: ‘*Oh my god, you are gorgeuos. My name is Micky, I am a photographer, can I please get you naked in my studio?*’ Waarop hij: ‘*My pleasure.*’ En toen zei ik: ‘*Oh, and this is my husband.*’ Hij is een kop thee komen drinken en toen heb ik hem naakt in mijn schuurtje – ik had nog geen studio – gefotografeerd. Ik had wel een meisje gevraagd voor make-up. Niet dat dat nodig was, maar ik dacht: anders sta ik daar straks in mijn eentje met die naakte vent.

Als achtergrond had ik een witte en zwarte doek, en precies op de scheidslijn daarvan heb ik hem laten lopen. In deze foto zit beweging naar *the other side*.”

Fish Eye Closed, Fish Eye Open

“Dit tweeluik is een van mijn best verkochte werken. De ochtend nadat ik in een Japans restaurant had gegeten, krabbelde ik wat dromen en gedachten in mijn boekje. *Out of the blue* tekende ik de simpele contouren van een visje, dat je terugziet in de oogmake-up van dit model. Zij wilde met mij samenwerken. Ik viel op haar mooie ogen met een heel groot ooglid. En ineens zag ik het! Ik ben op zoek gegaan naar een achtergrond; de bloemenkrans die je in haar haar ziet, had ik nog liggen; dat topje had ik; en ik vroeg mijn visagiste om een geisha-achtige pruik mee te nemen en haar gezicht helemaal wit te maken. Grappig hoe het tot stand is gekomen. Je hebt een gedachte. En dan begin je, zonder dat je weet waar het eindigt.”

zou raken. Ik wist niet zo goed hoe ik dat moest oplossen. Toen zei Adam: ‘Ik ga wel naar haar toe. Zeg maar wat ze lekker vindt.’ Ik vertelde dat ze gek was op wijn en kaas en zalm en dingetjes. Hij is daar naar binnen gelopen, heeft zich netjes voorgesteld en samen zijn ze dronken geworden. Twee dagen later kwam ik uit Ibiza terug. Ik vroeg: ‘En mam, heb je Adam ontmoet?’ ‘Nou, er was hier wel een heel knappe man met nootjes.’ Ik denk dat ze elkaar stiekem de hand hebben geschud, van: het zit wel goed zo. Wissel van de wacht. Want kort daarop is ze gegaan.”

Haar laatste cadeau aan jou was een professionele camera. “Ze vroeg wat ik voor mijn verjaardag wilde. Een camera. Ook al omdat Adam en ik hadden bedacht dat we zouden gaan reizen. Toen ze overleed, ben ik een maand later naar Amerika gegaan. Zat ik in San Francisco. Je bent je moeder kwijt, je hebt een nieuwe liefde, je carrière ligt achter je. Ik ben niet iemand die dan op de bank bonbons gaat zitten eten. Ik ben iedere dag de straat opgegaan. Het leuke was: ik kon voor het eerst voyeur zijn. *No one knew who the fuck I was*. Zalig! Ik kon gewoon midden op straat in mijn neus peuteren. Ik ben met de camera gaan lopen. Wat een mooie stad is San Francisco. Een fotografisch cadeautje. En ik had letterlijk mijn moeder iedere dag bij me. Ik verwerkte mijn verdriet, gaf dingen een plek en ik creëerde opnieuw leven: met mijn foto’s.”

Death Becomes Her

“Dit is modeontwerper Stephen MacMillan Moser. Drie jaar geleden ontmoette ik hem. Hij zag mij, ik zag hem en we zijn echt op elkaar afgestapt, zo van: wij moeten elkaar leren kennen. Hij is een mix tussen Andy Warhol en Karl Lagerfeld – hij ziet er helemaal *divine* uit, best wel een karakter. Hij vertelde mij die eerste avond dat hij ongeneeslijk ziek was. Het rare is: vanaf dat moment ging het beter met hem en nu is hij niet meer ongeneeslijk ziek. Hij is niet genezen, maar hij gaat nog niet dood. Ondertussen heeft hij een collectie gedraaid en won hij de award voor Best Designer op het fashion festival in Austin. Voor mijn camera legde hij een mooi sieraad op zijn hoofd en bracht zijn hand naar zijn kin. Wetende dat hij stervende was, vond ik dit het meest intrigerende portret van hem. Als je goed kijkt, zie je dat een van zijn nagels half is afgebroken – een mooi detail. Het portret is aangekocht door een privéverzamelaar en heeft op de cover gestaan van *New Dutch Photographer Talent 2013*.”

Het is nog een hele stap van de straat naar de studio. Wat was voor jou het ‘vallendevormoment’ in de fotografie? “We gingen naar Bonaire: we mochten het huis van Lex Harding testen. Heerlijk! Ik wilde Lex bedanken, maar... wat geef je nou een man die alles al heeft? Ik had foto’s van zijn huis gemaakt en daar heb ik een boek van gemaakt. Hij bladerde erdoorheen en zei: ‘Hé Mick, jij hebt talent, jij hebt oog. Moet je wat mee doen.’ Later zei Adam: ‘Hé Hoogendijk, als hij dat zegt, dan moet je dat gaan doen.’ Lex heeft hem zijn eerste gig bezorgd, dus bij hem zit dat diep. We zijn verhuisd naar LA, waar ik nog wat dingen als actrice probeerde te doen. Maar als je veertig plus bent: *no way*. Zeker niet met mijn lengte van 1,84 meter. Ik ben net zo lang als modeltypes. Ik word gecast als dat en niet als *girl next door*, want dat ben ik niet. Ik ben een reus in Hollywood.”

Dus je had alle tijd voor je fotografie. “Adam heeft mij daar enorm in gestimuleerd. En ik had veel acteurs in mijn omgeving die wel voor mijn camera wilden staan. Mijn studio was een gekke lege plek in onze tuin, onder een afdakje, met alleen zand en stenen. Die heb ik een beetje schoongeveegd. Ik had geen idee hoe je met flitslampen moest werken en daar had ik heel mooi licht. Daar begon het verhaal: hoe regisseer je mensen. Iedereen die voor je gaat zitten, neemt een pose aan. Hoe krijg je ze in hun kracht, in hun zijn, in hun stilte? Dat moment is interessant

Gold

“Dit is een ode aan een heel dierbare vriendin van mij, die de hele transformatie heeft meegemaakt van man tot vrouw. Ik fotografeerde haar omdat ik haar zo verschrikkelijk mooi vind. Alleen daarna, thuis achter de computer, ontstond dit. In Photoshop heb ik het gouden borstwerk van Bibi van der Velden en het masker erbij gevoegd. En ook de beweging. Het is nu net of mijn vriendin in zichzelf valt of uit zichzelf stapt. Het is letterlijk haar transformatie.”

“Iedereen die voor je gaat zitten, neemt een pose aan. Hoe krijg je ze in hun kracht, in hun zijn, in hun stilte? Dat moment is interessant voor de foto. En als jij dan afdrukt... Het is ook altijd een moment waarbij het klopt, dat je een beetje buiten jezelf staat”

voor de foto. En als je dan afdrukt... Het is ook altijd een moment waarbij het klopt, dat je een beetje buiten jezelf staat, dat je jezelf verliest.”

Hoe ontstaat een idee voor een foto? “Iedere ochtend schrijf ik in een boekje en teken ik dingetjes. Daaruit komen ideeën voort. Ik loop op straat, ineens zie ik iemand: die moet ik hebben. Dan loop ik op die persoon af en zeg: ‘Ik zie iets heel bijzonders in jou. Zou je voor mij willen poseren?’ Tot nu toe zegt iedereen ja. En bij mij staan ze binnen drie seconden naakt – ik ben geen bedreiging, ik ben geen *pervert*.”

Na San Francisco en LA wonen jullie nu in Austin, Texas... Waarom?

“Ik had tegen Adam gezegd: voordat ik met je trouw, wil ik eerst jouw land echt leren kennen. Want ik kende alleen de *fancy places* en de *East & West Coast*. Ik wilde het echte Amerika zien. De beste manier om dat te doen, zo zei Adam, was in een RV (*recreational vehicle*; red.). Adam vertelde over onze plannen in zijn podcastuitzending *No Agenda*. Luisteraars begonnen hem uit te nodigen: kom bij ons langs. We hadden de kaart van Amerika aan de muur gehangen en punaises geprikt waar we terecht konden. We hadden zelfs een *motor home* van iemand cadeau gekregen. We hebben routes uitgestippeld en zijn drie zomers achter elkaar zes weken lang onderweg geweest.”

Routes langs wildvreemde mensen? “Ja, maar het programma van Adam is van zo’n niveau dat je daar niet op afstemt als je niet enigszins ontwikkeld bent. Dus het waren geen freaks. Maar het was soms best wel spannend. Dan reden we over de *backroads* van Mississippi en hadden we zoiets van: *where the fuck are we?* Maar: enig!”

Sleep je ook bij die mensen thuis? “De bedoeling was dat we in onze *motor home* sliepen.

Maar als je hoort: er is een douche en we kunnen onze kont keren, dan ga je al snel overstag. Ik heb zo veel geleerd tijdens die reizen. We hebben bijna alle staten gezien. Om op jouw vraag – waarom Austin? – terug te komen: de mensen die we daar hadden ontmoet, waren de gelukkigste van alle plekken waar we geweest zijn. Ze waren het meest trots op waar ze woonden. En ze hadden een beleefdheid in zich, waar we erg blij van werden.”

Heb je foto’s gemaakt van jullie rondreizen? “Ja, die zijn te vinden op de site Mickysees.com. Maar dat is heel anders dan mijn studiofotografie. Dat was ook een deel van mijn leerproces.”

Wat zijn typische kenmerken van jouw portretfotografie? “Een zwarte achtergrond, hoewel dat nu aan het veranderen is. Mijn *subjects* staan heel gecentreerd in beeld. En de scherpte van de ogen is heel sterk. Omdat ik niet met flitslampen werk, kun je echt diep in die ogen kijken. Je ziet niet de reflectie van een lamp, maar de ziel van de mens. En omdat ik de foto’s groot afdruk, zijn de ogen ook groot. Wat er gebeurde op mijn expositie in Austin: mensen stonden heel lang voor mijn foto’s. Je zag ze bijna wegzakken, dwars door die ogen heen naar hun eigen gedachten, naar *the other side* – waar ik de titel van mijn expositie in Amsterdam op heb gebaseerd.”

Nu lopen er veel fotografen rond. Hoe lukte het jou om boven te komen drijven? “Mijn werk werd eerst gezien door Petra Leene van Amstel Gallery. Ze vond het te gek en ging mij schrijven. Pas toen had ze door: *holy shit*, dat ben jij. Een maand later hing mijn werk op Art Platform in LA en twee weken later op de (e)merge in Washington DC. De *Washington Post* pikte het op en schreef er een artikel over. Zo is het gegaan. Ik heb een tijdje met Petra samengewerkt. Tegenwoordig zit ik bij Eduard Planting Gallery. Roy Kahmann heeft mij bij hem geïntroduceerd. Want Roy vroeg of ik werk bij hem wilde inleveren voor *New Dutch Photography Talent 2013*. Dat heb ik gedaan. En ik werd geselecteerd voor Best New Photographer Talent 2013 in Nederland. *Boem!* In hetzelfde jaar. En mijn foto *Death Becomes Her* werd de cover. Had Lex Harding dus toch gelijk, haha! Maar het is dus niet ‘hoe doe je dat’. Het leuke is dat ik het gevoel heb dat ik voor het eerst niet hoeft te vechten. En ik doe het voor niemand anders dan voor mezelf. En dat maakt het héél prettig.”

MICKY HOOGENDIJK – ‘THE OTHER SIDE OF FEAR IS FREEDOM’
10 JANUARI – 7 MAART 2015: EDUARD PLANTING GALLERY
EDUARDPLANTING.COM | MICKYHOOGENDIJK.COM